Satan şi iazul de foc

Apocalipsa 19.20; 20.10

Frederick Charles Jennings

© SoundWords, Online începând de la: 22.09.2018, Actualizat: 23.09.2018

soundwords.de/ro/a11247.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Versete călăuzitoare: Apocalipsa 19.20; 20.10

> **Apocalipsa 19.20:** Şi fiara a fost prinsă; şi împreună cu ea era prorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei şi se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceştia au fost aruncaţi de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă.
>
> **Apocalipsa 20.10:** Şi diavolul, care-i înşela, a fost aruncat în iazul de foc şi de pucioasă, unde este fiara şi prorocul mincinos. Şi vor fi chinuiţi zi şi noapte, în vecii vecilor.

Vrem să ne ocupăm cu expresia producătoare de groază „iazul de foc", în măsura în care I-a făcut plăcere lui Dumnezeu să ne relateze despre ea în Cuvântul Său sfânt.

Expresia „iazul de foc" se întâlneşte numai în cartea Apocalipsa, şi anume în total de şase ori în ultima parte a cărţii. Primii care vor fi aruncaţi în iazul de foc sunt »fiara şi prorocul mincinos« (Apocalipsa 19.20). Fără să treacă prin moartea trupului, ei vor fi daţi de vii chinurilor iazului de foc. Relatările Scripturii nu lasă nici un loc pentru posibilitatea ca cei doi condamnaţi să fie nimiciţi prin foc; căci după domnia de o mie

de ani a lui Mesia îi găsim încă în iazul de foc, şi anume în starea de deplină conştienţă; »Şi vor fi chinuiţi zi şi noapte, în vecii vecilor« (Apocalipsa 20.10). Deci focul nu are caracterul de mistuire, de distrugere, aşa cum îl cunoaştem de la focul natural. Este într-adevăr vorba de focul natural?

Mai întâi trebuie să ne fie clar, că toate, care ne înconjoară în această creaţie, nu a fost create pur şi simplu ca noi să le putem percepe prin organele noastre de simţ. Lucrurile vizibile constituie oarecum numai curtea din faţă. Ca să înţelegem sensul lor profund trebuie să intrăm în Locul preasfânt. Lumina dumnezeiască ne poate învăţa. Întreaga creaţie, începând cu soarele, luna şi stelele până la cele mai mici animale târâtoare, constituie pentru noi o carte plină de taine. Totul din creaţia lui Dumnezeu depune mărturie despre adevăruri spirituale, veşnice. Domnul în timpul vieţii Lui pe pământ ne-a învăţat unele lecţii preţioase din această carte a creaţiei.

Astfel nu ar fi imposibil să se presupună că focul natural a fost creat, deoarece numai în felul acesta s-a putut transmite înţelegerii noastre ceva din lumea invizibilă. Biblia foloseşte noţiuni pământeşti în informaţiile care ni le dă despre lucrurile cereşti, veşnice.

Afirmaţia Domnului, că focul iadului a fost pregătit »diavolului şi îngerilor lui« (Matei 25.41) conţine cel puţin două adevăruri importante. În primul rând nu a fost nicidecum intenţia iniţială a lui Dumnezeu să facă pe oameni să aibă parte de focul iadului. După aceea din acest loc devine clar, că nu este vorba de focul pe care Dumnezeu l-a pus în slujba omului. Focul judecăţii este „pregătit" categoric pentru duhurile căzute; el îşi exercită efectul nu asupra materiei, ci asupra duhului.

În Vechiul Testament găsim tablouri şi simboluri asemănătoare, cu scopul de a ne transmite adevăruri invizibile şi veşnice. Astfel iadul este denumit în ebraică „gheena", tradus textual „Valea Hinomului". Acesta era locul din afara Ierusalimului, unde se ardeau gunoaiele cetăţii. În evanghelia după Marcu 9.43 şi versetele următoare, unde Domnul foloseşte cuvântul gheenă (iad), evident El se referă la Isaia 66.24, când vorbeşte despre viermele care nu moare şi despre focul, care nu se stinge: »Şi vor ieşi, vor vedea trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea; căci viermele lor nu va muri şi focul lor nu se va stinge; şi vor fi un dezgust pentru orice făptură.« Cadavrele, viermele şi focul se pot înţelege în primul rând pe deplin textual şi material. Însă cadavrul arată simbolic spre »moartea a doua«; viermele arată spre conştiinţa fiecărui

condamnat în parte, care roade, acuză, care niciodată nu poate fi adusă la tăcere; focul arată spre suferirea veşnică a mâniei lui Dumnezeu, un foc care nu poate fi stins prin nimic. Mânia lui Dumnezeu este totdeauna comparată cu focul; citim despre aprinderea mâniei Sale, despre mânia Lui aprinsă şi despre efectul ei mistuitor (compară de exemplu cu Evrei 12.29).

În focul iazului de foc vedem un tablou al mâniei îngrozitoare a lui Dumnezeu, care potrivit planului de mântuire al lui Dumnezeu niciodată nu ar fi trebuit să lovească pe om. Această mânie a lui Dumnezeu a lovit pe Fiul Său preaiubit pe cruce în judecată în timpul acelor trei ore de întuneric. Focul literalmente, prin care era mistuită jertfa pentru păcat în Vechiul Testament, şi-a găsit acolo contraimaginea în judecata mistuitoare, pe care Dumnezeu a executat-o asupra Fiului Său. Nimeni dintre noi nu va tăgădui, că Domnul nostru preaslăvit a gustat pe cruce judecata şi moartea, pe care noi ca păcătoşi am meritat-o (Evrei 9.27). Însă Domnul în acele ore ale judecăţii nu a fost supus focului în sensul lui literar. Deoarece această judecată ar fi fost partea noastră, putem deduce logic că şi judecata noastră ar fi constat în mânia lui Dumnezeu şi nu în foc, în sensul propriu-zis al cuvântului.

De ce denumirea de »iaz«? Ea arată spre o îngrădire, o delimitare. Să ne gândim la Marea Moartă (de fapt un lac); ea ne oferă un exemplu bun. Ea nu are scurgere! »Râul morţii« (Iordanul) se varsă permanent în acest lac, dar nu există nici o scurgere. În felul acesta răul este îngrădit veşnic în iazul de foc, limitat pe toate părţile prin puterea Aceluia care a spus odată: »Până aici să vii, să nu treci mai departe; aici să ţi se oprească mândria valurilor tale« (Iov 38.11). Acolo nu este nici un scaun de domnie, căci stăpânirea diavolului s-a sfârşit. El, cel care a căzut de la mare înălţime, se adânceşte mai profund decât toate celelalte creaturi în ocara şi chinul iazului de foc.

Este o realitate faptul că Dumnezeu niciodată nu va restabili starea de odinioară, care a fost stricată prin păcat. El face totdeauna ceva mai bun. Înainte să se găsească răul în satan, creaţia se afla într-o stare caracterizată de Dumnezeu ca »foarte bună«. În starea veşnică este cel puţin într-un loc prezent răul – în iazul de foc; acolo este »plânsul şi scrâşnirea dinţilor« şi acolo se află fiara, profetul mincinos, satan cu îngerii lui şi în curând şi toţi aceia »care nu au fost găsiţi scrişi în cartea vieţii«. Se poate aceasta numi o îmbunătăţire faţă de starea primară a creaţiei, aşa cum a ieşit ea din mâna Creatorului? Nu ar fi mai bine o înlăturare totală a iazului de foc,

a acelui bazin de acumulare a tuturor necurăţiilor, aşa cum este prezentat simbolic în „Tofet” în Valea Hinom? Deci, chiar numai faptul că Dumnezeu nu înlătură acest loc al pedepsei, este pentru credinţa copilărească o dovadă suficientă, că nu ar fi mai bine să fie înlăturat; căci El totdeauna a făcut ce este bine. Distrugerea totală a oricărui rău ar diminua glorificarea lui Dumnezeu (compară cu Psalmul 76.10). Este permanent felul Lui ca »din cel ce mănâncă să scoată ce se mănâncă« şi »din cel tare dulceaţă« (Judecători 14.14).

Iazul de foc completează într-o oarecare măsură scena fericirii universale, veşnice. Pe de o parte el arată spre Fiinţa dumnezeiască, care în starea de fericire veşnică nu şi-ar mai găsi expresia. Toate vestesc bunătatea lui Dumnezeu; iazul de foc însă vorbeşte despre severitatea Lui, şi aceasta este tot spre glorificarea Sa (Romani 11.22). În timpul stării lipsite de păcat a primei creaţii a rămas deschisă întrebarea, cum va acţiona Dumnezeu dacă va fi împotrivire faţă de voia Sa şi răul va pătrunde. Îl vor birui sau El nu va putea face altceva, decât să nimicească întreaga creaţie? Căderea în păcat a intervenit şi ea a trebuit să slujească la revelarea lui Dumnezeu în desăvârşirea felului Lui de a acţiona. El iubea. El iubea lumea aşa de mult, că a dat pe singurul Său Fiu la moarte. El a găsit

drumul să păstreze legătura cu creaţia Lui decăzută, fără să lezeze sfinţenia Sa. După ce s-au încheiat toate socotelile, a răsunat cântarea de laudă, care în creaţia de la început niciodată nu s-a auzit – »cântarea nouă« a păcătoşilor, care au fost salvaţi prin moartea Fiului Său; şi aceasta este fără îndoială »mult mai bună«.

Astfel crearea şi existenţa lui lucifer, »luceafărul strălucitor de dimineaţă«, care acum este diavolul, satan, balaurul, şarpele cel vechi, Beelzebub, Apolion, leviatan, Abadon – existenţa lui (ca şi a lui faraon, care era un tablou al lui) este îndreptăţită prin aceea, că el rămâne o mărturie veşnică pentru puterea, sfinţenia şi asprimea lui Dumnezeu. Şi *genunchii lui* se vor pleca, şi *limba lui* ca contribui la mărturisirea universală, că Isus Hristos este Domnul, spre glorificarea lui Dumnezeu, Tatăl. Totul va justifica căile Lui din veşnicie în veşnicie. Acum însă vedem încă »printr-o oglindă, neclar« (1 Corinteni 13).

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că »fiecare dintre noi va da socoteală despre sine însuşi lui Dumnezeu« (Romani 14.12). Însă această dare de socoteală nu are loc pe parcursul vieţii noastre pe pământ. Cu privire la inegalităţile şi nedreptăţile, care aici pe pământ niciodată nu s-au egalizat pe deplin sau

corectat, a trebuit deja cel mai înţelept dintre fiii oamenilor să spună: »Este o deşertăciune care se petrece pe pământ: şi anume sunt oameni drepţi cărora le merge ca şi celor răi care fac fapte rele; şi sunt răi cărora le merge ca şi celor drepţi, care fac fapte bune« (Eclesiastul 8.14). Deja moartea pare să fie »nedreaptă«, căci cel drept şi cel păcătos sunt »deopotrivă« prada ei (Eclesiastul 9.2-3).

Nu, aici pe pământ nu vedem nici o egalizare, nici un semn al unei domnii morale desăvârşite în soarta oamenilor. Această realitate a pregătit pe parcursul mileniilor bătăi de cap în mod deosebit acelora care în derularea evenimentelor acestui timp au fost conştienţi de existenţa unui Creator şi Dumnezeu atotputernic şi bun. Ei au ajuns la concluzia – făcând abstracţie totală de o revelare – că semănăturii omului din timpul acesta trebuie să-i urmeze o recoltă pe un alt nivel la un alt moment. »Bucură-te, tinere, în tinereţea ta, … dar să şti că pentru toate acestea Dumnezeu te va chema la judecată« (Eclesiastul 11.9). Dar fără o revelare dumnezeiască specială noi nu mai putem spune că »Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, împreună cu orice lucru ascuns, fie bun, fie rău.« (Eclesiastul 12.14). În timpul Vechiului Testament toată omenirea – în măsura în care ea nu se afla în starea de adormire morală sau

de moarte – aştepta pe Unul şi Singurul care putea să aducă »viaţa şi neputrezirea la lumină«; mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru aceasta, că le-a adus la lumină. Noi trebuie să ne îndreptăm spre Noul Testament pentru a găsi un verset ca bază pentru cercetările noastre în continuare, ca acesta: »Nu vă înşelaţi: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit." Ce seamănă omul, aceea va şi secera. Cine seamănă în firea lui păcătoasă, va secera din firea păcătoasă stricăciunea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viaţa veşnică.« (Galateni 6.7-8).

Dar dacă orice sămânţă semănată aici, orice cuvânt conduce la o recoltă viitoare, atunci soarta veşnică a fiecăruia ar trebui să fie foarte diferită. Căci nimeni nu a semănat numai binele, aşa după cum nimeni nu a semănat numai răul. Şi cum se împacă atunci aceasta cu starea fericirii depline pentru unii şi pedeapsa generală, veşnică în iazul de foc pentru alţii? De aceea noi trebuie să căutăm în Scriptură după un etalon care diferenţiază, care este mai mult decât marea despărţire „fericire-condamnare"; şi acesta îl găsim scris în Scriptură ca principiu important. Dumnezeu nu numai ia cunoştinţă de faptele omului (principiul: semănat şi recoltă), ci şi de ceea ce el este înlăuntrul fiinţei lui. Epistola către Romani se preocupă până la

capitolul 5 versetul 11 cu ceea ce am făcut eu, cu fărădelegile mele. După aceea ea se îndreaptă spre rădăcina din care iese păcatul, deci spre starea mea păcătoasă, spre ceea ce eu sunt. Ca să rezolve fărădelegile noastre în chip dumnezeiesc, Domnul Isus a murit pentru păcatele noastre; ca să rezolve problema păcatului care locuieşte înlăuntrul meu, El a fost făcut păcat (2 Corinteni 5.21).

Scriptura cunoaşte întrucâtva numai doi oameni diferiţi, pe „primul Adam" şi pe „ultimul Adam", pe „primul om" şi pe „Omul al doilea". Natura celui dintâi se arată prin dragostea faţă de păcat, în ura şi duşmănia faţă de Dumnezeu, »căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu şi nici nu poate« (Romani 8.7). Felul de gândire al celui de-al doilea este exact opusul şi constă din orice bunătate şi părtăşie cu Dumnezeu; »nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu« (1 Ioan 3.9). Vedem aici o linie de despărţire clară. Aceşti doi oameni nu pot petrece veşnicia împreună; unul ar fi ne la locul lui în cer aşa cum ar fi celălalt în iad. Despărţirea lor este pentru Dumnezeu, care »nu este un Dumnezeu al neorânduielii«, o necesitate morală absolută.

În cartea Levitic ne este prezentat leprosul (Leviticul 13). El

este tabloul »omului în carne«. Exteriorul lui dă mărturie despre starea lui de necurăţie, cu toate că el s-ar putea să nu fi făcut nimic condamnabil. Era misiunea preotului care făcea cercetarea să dea o sentinţă despre starea lui (nu despre faptele lui). Dacă era găsit că nu este curat, atunci locul lui era în afara taberei. Acolo el nu primea o pedeapsă, ca de exemplu sub forma de bătaie sau ucidere cu pietre; nu, el era acolo nu din cauza unor delicte, ci din cauza stării lui. Prezenţa lui în tabără, în al cărei mijloc locuia Dumnezeu, era incompatibilă cu sfinţenia lui Dumnezeu.

Cu siguranţă în aceasta putem vedea un tablou al acelei zile în care »cortul lui Dumnezeu este cu oamenii«; şi »El va locui cu ei« (Apocalipsa 21.3). Şi atunci tot ce este necurat va trebui în mod necesar îndepărtat din prezenţa lui Dumnezeu – nu numai în afara taberei, ci să fie exclus de la fericirea veşnică. Căci numai posedarea vieţii dumnezeieşti de la »al doilea Adam« va face pe om capabil să locuiască la Dumnezeul cel viu; dacă această viaţă lipseşte, atunci »moartea a doua« este soarta lui irevocabilă.

Deoarece viaţa dumnezeiască se poate obţine numai prin Hristos şi în Hristos, linia de despărţire clară, pregnantă între

oameni decurge potrivit atitudinii lor şi relaţiei lor faţă de Fiul lui Dumnezeu, faţă de Domnul Isus Hristos: »Cine are pe Fiul are viaţa«; »el nu vine la judecată ci a trecut din moarte la viaţă« (Ioan 5). Nimeni care posedă pe Hristos, şi prin aceasta viaţa veşnică, nu va gusta »moartea a doua«; pe de altă parte nimeni, care părăseşte scena pământului acesta într-o stare moartă spiritual, nu va putea avea intrare în sfera luminii în prezenţa lui Dumnezeu.

Deci destinaţia veşnică a oamenilor se stabileşte în primul rând prin ceea ce *sunt* ei, nu prin ceea ce *au făcut* ei. Dar desigur ambele principii ale judecăţii dumnezeieşti nu se pot contrazice. Dacă un om are în Hristos viaţa dumnezeiască, atunci natura dumnezeiască se va revela la el prin dezvoltarea luminii şi dragostei (1 Ioan 3.7; 4.7,8).

Prin preocuparea noastră cu această temă încă nu am înlăturat toate greutăţile. Căci nu chiar şi credincioşii seamănă »în firea lor«? Nu găsim noi la Petru şi la Ioan cedarea ocazională faţă de fire, şi nu a trebuit preaiubitul nostru apostol Pavel cu regret să primească înapoi ce a strigat înaintea sinedriului: »Dumnezeu te va bate, perete văruit!«? Dacă aceasta s-a putut petrece chiar apostolilor, unde să rămânem noi cu deraierile

noastre? Dacă noi trebuie să »culegem stricăciunea« pentru tot ce semănăm în firea noastră păcătoasă (Galateni 6.8), unde rămâne atunci fericirea netulburată a veşniciei?

Cuvântul lui Dumnezeu ne dă şi în privinţa aceasta informaţii clare. Şi cei născuţi din Dumnezeu trebuie mai întâi să fie descoperiţi înaintea scaunului de judecată al lui Hristos (potrivit cu locul din Scriptură din 2 Corinteni 5.10), înainte ca ei să poată fi arătaţi împreună cu Hristos în slavă (Coloseni 3.4). În acea lumină dumnezeiască, sfântă, pătrunzătoare se va clarifica, că credincioşii sunt adevăraţi copii ai lui Dumnezeu. Ei vor revela faptele care au fost făcute prin natura dumnezeiască. Fiecare credincios va trebui înaintea scaunului de judecată în mod necesar să prezinte aceste două însuşiri ale naşterii din nou: mărturisirea păcatelor lui şi judecata de sine. Ochiul Marelui Preot, pe baza acestor însuşiri, va declara pe credincios liber de orice bănuială de „lepră" şi îl va putea declara ca fiind curat (Leviticul 13.37). Toate faptele din viaţa dinainte de întoarcerea la Dumnezeu şi – din păcate – multele din timpul de după întoarcerea la Dumnezeu vor fi recunoscute ca »fapte moarte« şi vor arde. Desigur unora le va merge conform cuvântului Scripturii: »Dar dacă lucrarea lui va fi arsă, îşi va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin

foc« (1 Corinteni 3,15).

»Va secera din firea păcătoasă stricăciunea« nu este acelaşi lucru cu pedeapsa veşnică în iazul de foc. Este însă clar, că acela care în viaţa lui a semănat spini şi pălămidă, va culege neapărat spini şi pălămidă. Fără discuţii el va suferi pierdere, nu este nici o îndoială în privinţa aceasta.

Deci cele două mari linii călăuzitoare ale pedepsei dumnezeieşti, respectiv ale răsplătiri nu se contrazic nicidecum una cu alta. Căci există nu numai linia de despărţire categorică: aici viaţă – dincolo moarte (despărţire de Dumnezeu). Mai mult chiar, atât în soarta unora cât şi a celorlalţi vor fi o mulţime de diferenţe şi trepte; ele vor corespunde umblării fiecăruia în viaţă, aşa cum recolta corespunde semănăturii.

Să ne îndreptăm spre un cuvânt al Domnului Isus, care se referă nemijlocit la tema noastră: »Robul acela care a ştiut voia stăpânului său şi nu s-a pregătit deloc şi n-a făcut voia lui, va fi bătut cu multe lovituri. Dar cine n-a ştiut-o şi a făcut lucruri vrednice de lovituri, va fi bătut cu puţine. Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; cui i s-a încredinţat mult i se va cere mai mult.« (Luca 12.47-48). Prin aceasta pedeapsa va fi corespunzătoare

luminii spirituale, pe care a primit-o fiecare în parte. Aici Domnul Se referă la Deuteronomul 25.1-3. La o ceartă dintre oameni, cel vinovat putea fi pedepsit cu până la patruzeci de lovituri. Cât de frumos este să vedem grija lui Dumnezeu chiar şi pentru cel vinovat: »... ca nu cumva, dându-i mai multe lovituri decât atât, fratele tău să fie înjosit înaintea ta.« Avem voie să deducem din aceasta, că Dumnezeu nu rânduieşte o pedeapsă nelimitată pentru o vină limitată? Dar cum se poate aduce la unison realitatea unei pedepse limitate cu o judecată care durează veşnic? Răspunsul este simplu. În cadrul unei veşnicii nelimitate în timp măsura de pedeapsă, intensitatea pedepsei nu are voie să fie nelimitată în mărime. Chiar şi într-o perioadă de douăzeci de ani de pedeapsă prin închisoare, împrejurările pedepsei pot fi măsurate foarte diferit. S-ar putea imagina o executare normală a pedepsei, o pedeapsă în lagăr de concentrare cu muncă grea sau chiar cu pedepsiri corporale zilnice, săptămânale sau lunare, şi aşa mai departe, fără ca măsurarea temporală a pedepsei să fie schimbată.

Şederea celor care nu se pocăiesc va fi prin urmare veşnică, însă măsura de pedeapsă va fi în relaţie dreaptă cu lumina respinsă, cu dragostea dumnezeiască lepădată. Cuvintele Domnului ne confirmă, că nimeni nu va primi lovituri pentru

necunoaşterea nevinovată. El va fi lovit numai pentru faptele care erau în contradicţie cu lumina pe care el a primit-o prin revelarea ei din partea lui Dumnezeu în creaţia Sa (Romani 1). Conştiinţa lui îl va acuza şi va confirma dreptatea deplină a sentinţei primite.

Vrem să ne amintim şi faptul că descrierile cele mai profunde ale judecăţii drepte ne sunt puse înaintea ochilor din punctul de vedere dumnezeiesc şi prin aceasta din singurul punct de vedere corect. Şederea veşnică în prezenţa Domnului ne este prezentată din punctul de vedere dumnezeiesc ca fiind o fericire netulburată. Dar ce va fi ea pentru un păcătos aflat sub povara vinei neiertate? El va căuta cu o frică de moarte, ca şi acel împărat lepros în Locul preasfânt (2 Cronici 26.20), o ieşire, ca să fugă de prezenţa sfântă a Domnului. Tot aşa despărţirea veşnică de Dumnezeu, blestemul mâniei Sale şi conştiinţa care roade reprezintă din punctul de vedere dumnezeiesc suferinţa cea mai îngrozitoare pentru o creatură, care a fost creată pentru a savura veşnic dragostea Sa. Măsura suferinţelor pe care le îndură un păcătos va fi în orice caz pe deplin corespunzătoare măsurii de lumină şi dragostei dumnezeieşti pe care el le-a respins în timpul vieţii sale.

Flăcările iazului de foc – un tablou al mâniei dumnezeieşti – nu vor produce la toţi aceleaşi suferinţe. »În ziua judecăţii va fi mai uşor pentru Tir şi Sidon« decât pentru aceia care au lepădat privilegiile. Cine a cunoscut revelarea deplină a dragostei lui Dumnezeu şi totuşi s-a îndepărtat de ea, va fi expus celor mai mari suferinţe sub judecata mâniei; cine a primit cea mai multă lumină va suferi cel mai mult, în comparaţie cu cei care au fost în întunericul de afară.

Leprosul trebuia să stea în afara taberei »în tot timpul leprei sale«. O graţiere a celor pierduţi ar fi posibilă numai atunci când lepra lor ar putea fi vindecată prin introducerea unei naturi noi. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu ne dă în nici un loc o speranţă în acest sens.

Satan, odinioară creatura cea mai superioară, va fi atunci cel mai nenorocit dintre toţi. Dar şi el este numai o creatură. Însă este Unul, care nu este o creatură limitată, ci nemărginită: Domnul Isus. Întunericul groaznic de pe Golgota a fost pentru El o suferinţă nesfârşită. Pentru El, Cel care din veşnicie a savurat lumina nesfârşită şi dragostea nesfârşită, valurile şi talazurile judecăţii în ultimele trei ceasuri de pe cruce au fost suferinţe nesfârşite, de nemăsurat de mari. El a fost acolo cu adevărat

singur, părăsit de Dumnezeu, asemenea într-un iaz de foc al judecăţii. Când primul om a fost încercat, el a căzut. Dar Omul al doilea nu a căzut, El a rămas statornic. În supunere sfântă El a justificat pe Dumnezeu, cu toate că a fost în necazul cel mai mare: »Totuşi Tu eşti sfânt« (Psalmul 22). »Trei ceasuri« de suferinţe nesfârşite au fost suficiente să-L reveleze pe deplin. Numai El singur este »demn«, în toată veşnicia va fi preamărit.

Tradus de la: Satan und der Feuersee (13)

Titlul original: „Der Feuersee“
din *Hilfe und Nahrung*, Ernst-Paulus-Verlag, 1982, pag. 307–312

Traducere: Ion Simionescu